

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΙΟΥΛΙΟΥ

23 Ιουλίου 2006
Κυριακή Στ' Ματθαίου (Ματθ. θ' 1-8)

Πολλὰ τὰ ἀνθρώπινα λάθη· καὶ μεγάλα. Κάποτε καὶ ὄδυνηρά. "Ἐνα ὅμως ἀπ' αὐτά, ποὺ ἔχει τραγικὲς προεκτάσεις, εἴναι ἡ ἀδυναμία τοῦ ἀνθρώπου ὅτι δὲν καταφέρνει νὰ συλλάβει καὶ νὰ ἐρμηνεύσει «τὴ βαθειὰ σχέση ποὺ ὑπάρχει μεταξὺ τοῦ σωματικοῦ καὶ ψυχικοῦ πάθους». Κι ἀκόμη δὲν κατορθώνει «νὰ ξεχωρίσει τὴ θεϊκὴ ἀπ' τὴν ἀνθρώπινη συγγνώμη».

Ἐπειδή, μένοντας στὰ γῆινα πλαίσια καὶ συναναστρεφόμενος τὰ ἔγκόσμια, φθαρτὰ πράγματα, ἔξηγει τὴν ὑπαρξη τῆς ἀσθένειας, τοῦ θανάτου καὶ τῆς ἀμαρτίας «σὰν ξεχωριστὲς κι αὐτόνομες πραγματικότητες». Δὲν μπορεῖ δηλαδὴ νὰ διακρίνει τὸ βαθὺ σύνδεσμο ποὺ ἔνωνται αὐτὲς τὶς καταστάσεις καὶ πραγματικότητες, «σὲ μιὰν ἀπίθανη τραγικὴ ἐνότητα». Μιλώντας φερ' εἰπεῖν γιὰ τὶς σωματικὲς ἀσθένειες, ἀπὸ ἐπιστημονικὴ τάχατες μεριά, αὐτὸ ποὺ κατορθώνει «εἴναι νὰ σταθεῖ στὸν περίγυρό τους». Ἐτσι ἀδυνατεῖ νὰ εἰσέλθει στὶς πραγματικές τους διαστάσεις καὶ νὰ τὶς δεῖ ώς γεγονότα, ποὺ μᾶς ὁδηγοῦν στὰ ἔσχατα.

Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, ὅταν κοιτάζουμε αὐτὲς τὶς πραγματικὲς καταστάσεις, περιορίζομε τὴν ἐρμηνεία τους σὲ μιὰ τυπικὴ φαινομενολογία, ἐνα κοίταγμα ώς κάποια φαινόμενα. Καὶ ταυτόχρονα παραγνωρίζουμε τὸ οὐσιαστικότερο, ποὺ εἴναι ἡ πνοὴ τῆς ζωῆς, «αὐτὸ ποὺ ξεχωρίζει τὸν ζωντανὸν ἀνθρωπὸ ἀπὸ τὸ πνεῦμα» καὶ δὲν ἀποτελεῖ ἐνα ἀντικείμενο περίεργο γιὰ τὸ μικροσκόπιο.

Ο Χριστὸς στὸ σημερινὸ θαῦμα τοῦ παραλυτικοῦ τοῦ Εύαγγελίου, γνωρίζοντας ὅλες αὐτὲς τὶς ἀνθρώπινες ἀδυναμίες καὶ ἐπιθυμῶντας νὰ τονίσει τὸ βαθὺ καὶ οὐσιαστικὸ σύνδεσμο τῆς σωματικῆς ἀσθένειας μὲ τὰ ψυχικὰ πάθη, λέγει στὸν παραλυτικό: «ἔχε θάρρος παιδί μου, συγχωρέθηκαν οἱ ἀμαρτίες σου...».

Ἐτσι, τὸ πρῶτο καὶ κύριο βάρος τοῦ παραλυτικοῦ ἔψυχε ἀπὸ ἐπάνω του. Ἀφεση καὶ συγγνώμη γι' αὐτὸν καὶ κάθαρση ψυχική. Ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τὸ αἴτιο τοῦ κακοῦ καὶ διάνοιξη δρόμου θεραπείας, γιὰ νὰ ἔλθει τὸ δεύτερο. Ή θεραπεία τοῦ σώματος καὶ ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τὴ θλιβερὴ κατάσταση ποὺ τὸν ταλαιπωροῦσε γιὰ χρόνια.

Ο λόγος δὲ τοῦ Χριστοῦ ξεκάθαρος, μὲ θεῖκὴ βαρύτητα καὶ δύναμη ἐπάνω στ' ἀνθρώπινα πράγματα. Γιατὶ ἐνεργεῖ ὡς ἔχων ἔξουσία νὰ συγχωράει τὶς ἀμαρτίες καὶ τὰ σφάλματα· νὰ γιατρεύει ἀπὸ τὸν ἀνθρώπινο πόνο ποὺ προξενοῦν οἱ διάφορες ἀσθένειες.

Νὰ πῶς τὸ διασώζει στὸ Εὐαγγέλιο του ὁ εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ σημεῖο: «καὶ γιὰ νὰ δῆτε, πὼς ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔχει ἔξουσία ἐπάνω στὴ γῆ νὰ συγχωράει τὶς ἀμαρτίες, λέγει στὸν παραλυτικό. Σήκω καὶ πᾶρε στοὺς ὄμους σου τὸ κρεββάτι σου καὶ γύρισε στὸ σπίτι σου».

Αὐτὰ τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ, λόγια ὅχι ἀπλῶς παρηγορητικά, μὰ σωστικὰ καὶ λυτρωτικά, ἔρχονται νὰ σταλάξουν στὴν ψυχὴ τοῦ παραλυτικοῦ, ἀλλὰ καὶ ὅλων τῶν ἀνθρώπων, τὴν σιγουριὰ πὼς ἡ ἀνθρώπινη ὑπαρξὴ διασώζεται καὶ ἔχει ἀνοικτὸ τὸ δρόμο γιὰ τὴ Βασιλεία Του.

Γι' αὐτὸ ὁ ἀνθρωπος, ξεπερνώντας τὸ λάθος τοῦ κατακερματισμοῦ τῆς ὑπάρξεώς του, μπορεῖ νὰ συλλάβει τὴ σωματικὴ εὐφορία, ποὺ προκαλεῖ ἡ θικὴ ὑγεία στὸν ἀνθρωπο». Νὰ προσεγγίσει τὸ μυστήριο, ποὺ κρύβει αὐτὴ ἡ στενὴ σχέση μεταξὺ τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς. Καὶ τότε θὰ μπορέσει νὰ κατανοήσει «πὼς μπορεῖ τὸ πινεῦμα νὰ ἐμφυσήσει ζωή ἐκεῖ ποὺ ὅλα φαίνονται ἀνίσχυρα νὰ ξαναδώσουν ζωή».

Ἄς τὸ καταλάβουμε λοιπὸν καὶ ἀς τὸ ξεκαθαρίσουμε πὼς δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξει αὐτονόμηση στὴ ζωή. Μήτε μιὰ ζωή «μπορεῖ νὰ ἀπομονωθεῖ σὲ τέτοιο βαθμό, ποὺ νὰ μὴν ἔχει μεταδοτικὸ ἀντίκτυπο στοὺς ἄλλους ἀνθρώπους».

Καὶ κατ' ἐπέκταση καμιὰ ἀνθρώπινη πράξη δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀποξενωθεῖ ἀπ' ὅλη τὴν ἄλλη ζωή. Εἰδεμὴ ἡ ἐνιαία ἀνθρώπινη ὑπαρξὴ κατακερματίζεται καὶ χωρίζεται.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, μὴν κάνουμε καὶ ἐμεῖς τὸ τραγικὸ λάθος νὰ ἀποξενώσουμε τὸ σωματικὸ ἀπὸ τὸ ψυχικὸ πάθος. Αὐτὸ, ὅπως ἀντιλαμβανόμαστε, εἶναι ἄστοχο. Ἄλλωστε ὁ Χριστὸς στὸ σημερινὸ θαῦμα Του στὸν παραλυτικό, ἀπέδειξε τὴ βαθειὰ σχέση σώματος καὶ ψυχῆς. Ἐτσι γιάτρεψε καὶ τὰ δύο· καὶ τὸ ψυχικὸ πάθος καὶ τὴν σωματικὴ ἀσθένεια.

Καὶ γνωρίζοντας αὐτὴ τὴ βαθειὰ σχέση, ἀντιλαμβανόμαστε πόση σημασία ἔχει ἡ καθαρότητα καὶ ἡ λαμπρότητα καὶ τῶν δύο. Νὰ ἔχουμε δηλαδὴ καθαρὴ καὶ λαμπρὴ ψυχή, γιὰ νὰ ἔχουμε καθαρὸ καὶ λαμπρὸ σῶμα. Γιατί, ὅταν ἡ ψυχὴ εἶναι καθαρὴ καὶ ἀγνή, τότε καὶ τὸ σῶμα, ποὺ φιλοξενεῖ τὴν ψυχή, δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ εἶναι κι αὐτὸ καθαρὸ καὶ ἀγνό.

Ἐγνοια μας λοιπὸν εἶναι νὰ διαφυλάξουμε τὴν ὑπαρξή μας ἀπὸ κάθε κακὸ καὶ πάθος καὶ ἀμαρτία, γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ ἐπαναλάβουμε τὰ λόγια τοῦ ἀποστόλου Παύλου πὼς: «ἐξαγορατήκαμε μὲ τίμημα βαρύ, μὲ τὸ τὸ ἀτίμητο αἷμα τοῦ Χριστοῦ... ὥστε τὸ σῶμα μας νὰ

εῖναι ναὸς τοῦ Ἅγιου Πνεύματος, τὸ ὁποῖο κατοικεῖ μέσα μας, ποὺ λάβαμε ἀπὸ τὸ Θεὸ καὶ συνεπῶς δὲν ἀνήκει στὸν ἔαυτό μας».

Ἀρχιμ. Ν.Π.

[dkpdf-button]